

Sygn. akt II UK 149/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 23 września 2014 r., sygn. akt III AUz 358/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w sprawie z odwołań J. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Poznaniu w przedmiocie wysokości świadczenia, oddalił zażalenie wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w Koninie o odrzuceniu odwołań wniesionych przez odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższe postanowienie skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołujący się, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z oczywistej obrazy przepisów prawa materialnego przez niezastosowanie relacji art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz.U. 2015 r., poz. 748 ze zm.), przez jego niezastosowanie. Ponadto w ocenie

skarżącego Sąd nie poczynił wyczerpujących ustaleń, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymagania formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W sprawie brak jest jednak oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*,

bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). W lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący upatruje oczywistej zasadności skargi w oczywistej obrazie przepisów prawa materialnego przez niezastosowanie art. 133 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Także w podstawach skargi kasacyjnej powołano się na naruszenie tego przepisu. Skargą kasacyjną odwołujący się zaskarżył postanowienie Sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji o odrzuceniu odwołań od decyzji organu rentowego, które traktować należy jako postanowienie w przedmiocie odrzucenia pozwu w rozumieniu art. 398¹ § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2001 r., II UZ 141/00, OSNP 2002 nr 19, poz. 472). Sąd drugiej instancji wskazał, że zgodnie z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego sprawy z odwołań ubezpieczonego zostały już prawomocnie osądzone, co dawało podstawę do zastosowania w sprawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. W skardze kasacyjnej nie podniesiono zarzutów w tym zakresie. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Rozpoznanie skargi kasacyjnej w granicach podstaw oznacza ograniczenie się do rozpoznania zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego.

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.